

HORVÁTH ILDIKÓ

Csöndrobogás

Nem tapsikolt örömeiben. Persze, melyik elvetemült anya örülne egy szem gyermeke veszélyes bolondériájának? A fenébe is! Motorbiciklit vett, nem is akármilyet. Százhatvannal tépi az utakon! Mindig a végletek igézetében élt. Érettségi után Afrikában önkénteskedett, melózott itt-ott, gyűjtött egy kis pénzt, beállt mélybúvárkodni. Alig jött haza, kolostorba vonult. Hat hónapig nem érintkezett velük, később is csak fokozatosan tért vissza a való világba. Most meg ez a motorozás!

Rugalmas anyának hitte magát, aki nem telepszik a fiára, hagyja élni a saját életét. De ez megviselte. Rámentek az éjszakái, majdnem nyugtatókhoz nyúlt.

Egy borongós délelőttön bukósisakkal meg lábszárvédőkkel robogott be. Gyere, anya, most nincs pardon, viszlek! Bizalom!

Nyelt egyet, ügyetlenül ráncigálta magára a bélelt cuccokat, becsatolta a sisakot, és felkucorodott a hátsó ülésre. Átkarolta a fiát, és próbált (jaj, mit is?) nem elájulni... Olyan védtelennek, kiszolgáltatottnak érezte magát, semmi biztonsági öv, semmi kapaszkodó, csak a fia robusztus háta meg a süvítő szél... Félt a sebességtől. Hetven fölött már szorította az ülést a combjával, koncentrált, hogy jól vegyék a kanyart, próbált bedőlni, s mint a fogorvosnál, ökölbe szorult kézzel szenvedte végig az előzéseket. Egy merő görcs volt a teste, csupa tömören tapadó idegszál. (Istenem, hova tettem az eszemet!)

De ahogy fogyott az út alattuk, lassanként oldódott a görcs a gyomortáján, lazult zsigereiben a gubanc, s be kellett látnia, a fia felelősen vezet, csínján bánik a sebességgel, óvatosan előz, körültekintő. Mielőtt belevágott volna, elvégzett két tanfolyamot, felkészült becsülettel. Kisgyerekként is mindent olyan komolyan vett, olyan nagy beleéléssel csinált, igaz, egy idő után mindenre ráunt, és új kihívást keresett. Szóval, apránként, el tudta engedni magát végre, és csodák csodája, rá kellett döbbennie: élvezni a suhanást.

Még vigyél! – súgta búcsúzáskor. Lám, csak ennyi kellett, máris helyre-zökkentek benne a dolgok. Várva várta a következő alkalmat. Persze, ha volt szabad ideje, inkább a barátjának ültette föl a járgányra, a haverokkal indultak neki. De néha szakított időt rá is, összekötötte a munkájával. Olyankor hosszú kilométereket robogtak. Megszerette ezt a burrogós vág-tázást, már nem csekkolta folyton a kilométerórát meg a teherautókat,

HORVÁTH ILDIKÓ (1967, Magyarláros) családorvos, író. A MOGYE-n végzett, Marosvásárhelyen él. Néhány éve ír. Prózája jelent meg a Kortárs női hangok c., a Magyar Nők Szövetsége által kiadott pályázati antológiában és egy riportja a Drót Magazinban.

megtanult jól bedőlni a kanyarban, emelte az ülepét a göröngyösebb utakon. Bámészkodott és ábrándozott. Átadta magát az utazásnak, belefeledkezett. Élvezte a tovaröppenő tájat, az elsuhanó illatok báját, a civilek bámész tekintetét. Nagy hévvel üdvözölte a szemből jövő motoros galeriket, örült, hogy részese lehet a motorosok nagycsalád-szindrómájának, ennek a nyitott, kissé gyermekes társaságnak, akik bárhol találkoznak, seperc alatt szóba elegyednek, s órákig tudnak mesélni köbcentikről és kilométerekről, elülső vagy hátsó fékezésről, kanyarokról, márkákról, ortopédiai kalandokról... Mi tagadás, volt az egészben egy olyan lobogós-robogós fiatalság filing, a soha fel nem nővök péterpánsága, a konszolidálódás ellen vívott lázadás párlata, a homo ludens csökevénye bennük... Olykor annyira elkalandozott, hogy szintelátta magát motorostalálkozókon csillogó Harley Davidsonok, tar fejek, sasok és karvalyok között lángoló lobonccal zúzva a death metalra. De aztán lehűtötte magát.

Keveset beszéltek ezeken az utakon, mint könnyű fuvallat simogatását, csak hagyták, hadd kényeztesse őket a puszta lét, egymás közelsége. A sisak alatti térben néha úgy érezte, morajlik benne a csönd. Ez a robogós-burrogós szilaj csönd. És mintha ez a morajlás a fiára is átáradna, benne zsongana tovább.

Amúgy furcsa egy páros lehettek. A benzinkutaknál vagy ha megálltak nyújtózni egyet, mindig jól megbámulták őket. Milyen vén spinét szedett fel ez a fess fiatalember! – villant a szemekben ödipuszi felhanggal, ők meg cinkosan összemosolyogtak. Azt tényleg senki nem gondolta, hogy édes egy anyját ültette a hátsó ülésre.

A legjobban azt szerette, hogy kikapcsolt, el tudott engedni minden nyűgöt-nyavalyát, és megindult benne egyféle eddig nem észlelt sajátos belső utazás, gondolat-szövevények, ötletek, rímek, ritmusok, dallamok, mint hömpölygő gomolyfelhők kavargtak, úsztak, majd letisztultak, összeálltak valami megnyugtató rendbe. És ő, aki világeletében úgy gondolta, elég egy könyv vagy a monitor, no meg némi fantázia, a világ egy fotelből is bejárható, megízlelte az utazás szédületét.

Egy alkalommal egy ilyen hosszabb kiruccanáson, valahol az ország déli részén, megálltak egy út menti vendéglő teraszán kicsit felfrissülni. Komótosan kortyolgatta a kávéját, míg a fia elvonult az ügyeit intézni. Vizslatta az átutazókat. A szemközti asztalnál egy középkorú férfi ült, napbarnított arcán táncoltak a finom ráncok, ő is telefonált. Volt valami furcsa-ismerős érzése vele kapcsolatban. Méla mozdulataival, szelíd-barna tekintetével valakire emlékeztette... Amint indulni készült, és megfordult, meglátta őszülő feje búbján a két srégen-forgót, azt a bizonyos ferde nyolcast. Beléhasított a felismerés. És épp most! Hiszen alig pár hete keresett rá a Facebookon, csak úgy kíváncsiságból, érdekelte, hogy kinek hogyan alakult az élete, vagy inkább, ki mit tesz ki a kirakatba belőle... De hát tucatsnyian ilyen nevű emberkét dobott ki a gép, az arcok meg nem mindig kivehe-

tők. S ki tudja, tán nincs is bejelentkezve, szerény házi statisztikája szerint az ő generációjukban tizből három ember nem él vele.

Diákszerelem volt az övék, olyan szemérmesen kézfogós, mozibajárós. Tizenhárom-tizennégy évesek lehettek, csúfolkodtak is az osztálytársai: szeretőd van, szeretőd! Egyszer még meg is bőgették. A fiatal angoltanár nő vigasztalta, ne búsulj, bizonyára irigyek. Őt meg a srégül-nyolcas forgói miatt csúfolták. A biológiateanár is heccelte, amikor nem tudta kimondani a dezoxiribonukleinsavat, hova a végtelenbe merült el forgók alatti szép szemed világa? De a csodájára is jártak, ilyen esztelen ritkaságot nem láttak még. Amikor elköltöztek, lassan megszakadt a kapcsolatuk, akárcsak Dalma barátnőjével, akivel vég nélkül kóboroltak a külvárosban anno, ékteleneket marhultak, telefonbetyárkodtak, s az obládi-obládára rázták serdülő popsijukat. Neki volt elsőként igazi oridzs-farmere az osztályban, anyuja Amerikából hozta, s már be is voltak adva a papírjaik a kitelepedésre. Dalmára is rákeresett, de hát ki tudja, hogy hívják azóta, s az Államok melyik fertályán él!

Zoltán! – szolt utána. Lomhán, ráérősen fordult meg, s még mielőtt látta volna, válaszolt: Anna! A hangod... Visszahuppantak a székbe, és egy darabig csak fürkésztek egymás vonásait, keresték egykori önmagukat.

Nehézkesen indult a beszélgetés. Mint kifinomult, bár kissé kopott ruhadarabokat, életük foszlányait teregették. A fia születése meg a válás, néhány magányos év, új jó fej élettárs, a tanári pálya buktatói... Mezei történet. Nála meg: sikertelen felvételik, sodródás, majd rendszerváltáskor a lehetőség, hogy utazzon, világot lásson: kamionsofőr lett. Rossz társaság, zavaros ügyletek, másfél év börtön... Aztán házasság, pszichológus feleség, három gyerek, az állandó úton levés. Meg a zene.

Hát, szokatlan páros, az operabolond kamionsofőr (Turandotrans?) meg a lélekbúvár feleség. Elképzelte, ahogyan a fiatal börtönpszichológus beleszeret a szelíd tekintetű rabfiúba, majd Zoltán a kiszabadulása után megkeresi, tétován megkéri a kezét...

Felbukkant a fia, és intette, menniük kell. Felállt, megölelte Zoltánt, s már libbent volna tova, mikor a férfi még mosolygó szemével utánaszólt: Dalmát vettem el...

Megrendülten ült fel a hátsó ülésre, jól belekapaszkodott a fiába, s már robogtak is. Volt min merengenie az úton hazafelé. Szóval nem költözött ki Amerikába, és... Lám, mégiscsak ki kellett szállnia abból az istenverte fotelből! Alig várta már zaklatott gondolatainak lecsendesedését... Úgy érezte, nagyon megviselné, ha a fia valami másra váltana, és eladná ezt a szelíd-szemtelen járgányt. Ejnye, mégiscsak elvetemült anya lenne?!